

De gør Dem med Deres evige Skinsyge. Jeg kan næsten ikke længer se paa en Herre, uden at De mistænker mig.«

»Glem ikke, . . . jeg er Deres anden Mand.«

»Det skal vistnok være en Uartighed, . . . men jeg undskylder Dem i denne Tid, fordi De er syg. Jeg har mærket det længe, Neergaard. De har rigtig set daarlig ud . . . Er det Maven? Eller Hovedet? De skulde virkelig tale med en Læge. Lever De ikke ogsaa altfor uregelmæssigt? Lov mig i det mindste, at De vil tage noget styrkende, . . . Jern, Maltekstrakt eller saadan noget. De trænger virkelig til det.«

»Det har jeg netop selv tænkt paa. Nogle gode, stærke Jernpiller — en Revolverfuld ad Gangen — det Middel vilde være probat.«

»Aa, De er da ogsaa aldeles umulig i Aften. Kan De dog ikke et Øjeblik tale alvorligt. Vær nu flink, og lad os være Venner! — Tys! Jeg kan høre min Mands Stemme derinde i Stuerne . . . saa vil jeg gaa. Farvel, lille Ven, og husk nu paa, hvad jeg har sagt. Har du Lyst til at træffe mig i Morgen? Jeg kommer ind til Byen ved Syvtiden. Maaske kigger jeg op til dig.«

Hun tilkastede ham i Døren et Kys med sin Vifte og skred derpaa majestætisk gennem Partiøren, mens Neergaard blev siddende lige ubevægelig i samme foroverbøjede Stilling og knyttede Handskefingrene sammen i Knuder.